

is iets bizonders. Alsof die grauwe en bruine rotsen van wijsheidsbouw als hun meest levend schoon ten slotte produceerden de wecke edelsteenen van het algemeen menschelijk lieve.

Toorop's werk heb ik nooit in zijn oogen gezien, waarschijnlijk omdat zij dat alleen hebben wanneer hij werkt. Datgene wat ik hier van zijn voorkomen bedoel, heeft hij niet in zijn werk uitgedrukt. Wel, onder zeer veel andere zaken, melancholiën¹, die ook soms in zijn oogen moeten zijn, maar wier aanblik voorbehouden is gebleven voor menschen, die heel intieme mijmeruren met hem mochten deelen, of wellicht alleen voor de vlakke wanden en de zilverige spiegels van zijn werkplaatsen of vaak alléén bewoonde kamers.

Deze Toorop, — donkerder dan eenig Nederlander, had gehuwd een meisje, met daglicht-blauwe oogen, witter blond, zilverig witter blond van haar dan eenige Nederlandsche, een Engelsch meisje, miss Anny Hall.

Belangwekkend echtpaar: alsof eene verschijning tot een mensch in de wildernis was gekomen en alsof over bruine bosschen en zwarte afgronden een zilver-bleeke maan was opgegaan; alsof de maan gestalte had aangenomen en zoo genaderd was een duisteren in duister zwerfenden reus; en *alsof* met dien tijd het lieve in de oogen van dien man ware gekomen.

Met dezen Jan Toorop en zijne vrouw, mevrouw Toorop, geb. Hall, ging ik in 1894 naar Londen. De Toorops gingen logeeren bij mevrouw de weduwe Hall, mevrouw Toorop's moeder, die vele, volwassen, kinderen had en een groot landhuis in Surrey bewoonde. Ik voor mij, ging logeeren bij Alexander Teixeira de Mattos, een katholiek geworden spruit van de oude Portugeesch-Israëlitische edellieden-familie, in London zelf.

Het was voor het eerst, dat ik op een andere dan onze Zuider Zee kwam. Wij scheepten ons in aan den Hoek van Holland, des avonds, en vertrokken ten tien uur. Ik was een der enkele, aanvankelijk met Toorop, die op het dek bleven. Ik verwachtte het voelen der eigenaardige beweging van het schip, die de zeeziekte veroorzaakt. Het deed zich echter eerst niet voor. Maar toen ik op den commandobrug geweest zijnde, het trapje naar het dek weer af ging, voelde ik plotseling, ofschoon mijn voeten vast op de treden bleven, alsof een bodem onder het schip wegzonk, en ik dacht: 'daar heb je 't'. Verder nog niets. Ik besloot naar de kajuit te gaan en begon langs de trap er in af te dalen. Daar was echter alles reeds ziek. De emanaties daarvan stegen tot mij op, ik gevoelde mij daár-

¹ Le Jardin fleuri, groot schilderij uit de eerste periode, en etsjes, voorstellend een meisje bij het strand, in de derde periode.